

nuværende Affattelse i Virkeligheden er noget, som skulde kunne gøre det uantageligt for dette høje Ting. Jeg vil derfor anbefale det foreliggende Lovforslag som et Forslag, der baade formidler, hvor Formildelse kan være rigtig, og tillige søger at ave de raa og forhærdede Voldsmænd for at skaffe de svage og værgeløse Medlemmer af Samfundet Fred.

Fogtmann: Ærede Medlemmer vide, hvordan det plejer at gaa ved saadanne Forslag, for hvilke der ligger ret store og vigtige Principper til Grund, nemlig saadan, at først dukker der op ude omkring i Befolkningen Krav om Forandringer i en eller anden Henseende, og dernæst blive de udformede, saaledes at de give nogenlunde Udtryk for disse Tanker. Saa komme de ind i Rigsdagen, og saa gaa de som Regel frem og tilbage Skridt for Skridt gennem de forskellige Stadier mellem Tingene, og gennem de forskellige Behandlinger kommer Sagen saa Tid efter anden nærmere og nærmere sin Løsning ad ganske naturlig Vej. Det er en besværlig og sen Vej, som saadanne ny Principper have at gaa her i Rigsdagen.

Med dette Forslag her forholder det sig ikke saadan. Det er ikke Frugten af en Trang, som længe har været følt i Befolkningen, det er ikke Tanker, som gradvis, skridtvis have vokset sig fremad baade ude og inde, saaledes at Klarheden bestandig er bleven større og større, og Løsningen saaledes kommen nærmere og nærmere. Nej, tværtimod, det er kommet til Rigsdagen paa en helt anden Maade, idet det i Slutningen af sidste Rigsdagssamling kastedes ind her i Virkeligheden som en ganske uventet Bombe. Jeg var den Gang ved Sygdom forhindret i at deltage i Rigsdagsforhandlingerne, saaledes at jeg hverken gennem Udtalelser eller Afstemning har haft Lejlighed til at tilkendegive min Stilling til denne Sag. Men det har forøvrigt været mig en Tifredsstillelse, at de fleste Mennesker baade Kolleger og andre, som jeg omgaas, og som ere imod denne Lov, slet ikke have husket herpaa, men saavidt jeg har kunnet forstaa, altid have forudsat som givet, hvor min Plads vilde være, saa de ere komne til mig og uden videre ere gaaede ud fra, at de til mig kunde tale ganske fortroligt om den Ting, fordi vi vare enige. Og Modstanderne have alle ment, at med mig var der ikke noget at gøre, for jeg havde en Gang taget min Stilling. Officielt har jeg, som sagt, ikke gjort det, men det glæder mig,

at de fleste have haft det Indtryk, at jeg nok vilde finde min Plads og finde den som en bestemt Modstander af dette Forslag.

Jeg tror nu ikke, at jeg skulde kunne omvende nogen, allermindst i denne Sag. Der er jo anført en lang Række af Argumenter, og det med saa stor Vægt og Klarhed som overhovedet muligt, og jeg tror ikke, at jeg skulde kunne udøve nogen afgørende Indflydelse paa denne Sags Løsning, uagtet den, som man kalder det, hænger i en Traad. Denne Sag har jo ikke fundet sin Afgørelse med nogen særlig Overlegenhed, saa der skal jo ikke nogen ret stor Svingning til, for at Sagen skal faa en noget anden Løsning end den, det i Øjeblikket tegner til. Men jeg har nærmest villet lægge mit Vidnesbyrd til de mange, der ere komne frem gennem det danske Folk baade i og udenfor denne Sal, om, at der er en stor, stærk Strømning i det danske Folk imod Loven, saaledes at hvis det skulde lykkes den ærede Justitsminister at kandre denne Sag igennem, selv om det skulde ske ved Kneb, Skub og paa forskellige andre Maader, saa vilde der i det danske Folk være en stærk Stemning, der følte det baade som en Skam og en Skade, at den ærede Justitsminister havde haft Held dertil.

Det er jo beklageligvis saaledes, at denne Sags Afgørelse deler alle Partier i denne Sal, saa nær som et, nemlig Socialdemokratiet; alle de andre dele sig her. Dette beklager jeg. Det sikkert ikke, fordi denne Sag i og for sig er partiløs, thi det er den ikke. Den hører som et naturligt Led ind i Partiudviklingen, og det er ikke nogen Ære for de Partirammer og den Partiudvikling, der hersker her i Folketinget, at ikke alle Partier ere saa stærkt sammenlevede i Grundideerne og Principperne, at det paa Forhaand er givet, hvordan Partierne maatte staa til en saadan Sag. Det vilde være baade godt og naturligt, om alle Partierne i denne Sag stode ligesom Socialdemokratiet, at det paa Grund af hele Sagens Væsenskarakter paa Forhaand var givet, at Partierne maatte tage en bestemt Stilling til den. Men indbyrdes staa vi med Undtagelse af Socialdemokraterne lige om Skade i den Henseende.

Der er jo i og for sig en naturlig Delingstendens imellem Hovedretningerne i Partierne ogsaa udenfor denne Sag. Det vilde være det naturligste, om Højre gik med paa Pryglene, og Venstre imod dem, thi en af Hovedledetraadene i Højres Politik er jo Herredømmesystemet, det, at